

TARI ISTVÁN VERSEI

BELEP A GŐZ

Piros abroszon sárga birsalmák –
ez már az ősz;
szétfolyik szürkéskéken mint a mák –
neszébe dőlsz . . .

Ne félj a téltől, ha nincs tüzelőd!
Belep a gőz,
a hősködők hörgő hőzöngését
hömpölygető.

Szeszektől földúlt, cefrés orcával
nyüzsög a fény
tűskéi között, hol leokádott
föld a térkép,

s kacagásunktól élénk az égbolt:
„Visszaadtuk
már nékik azt, ami sohasem volt
az övéké!”

POKOLSARAS DISZTICHON

Tollasodó hadigazdagokért áll sorba a ringyó,
 cuppog a mámora mint a pokolsár.
 Fröccsen a nyál: egymást feketítik most be a rablók;
 reszketeg áldozatán ül a barbár.
 Gyűlölet fortyog! A lelkek sátra előtt lobogó szó,
 kéjjel öló, eszelős magatartás.
 Némán bomlik az érv, hulláján hemzseg a pondró;
 nyúlik a bűn: ragadós lila lekvár.
 Véres markú ősz liheg – karmai közt köd az ondó –
 bokrok ölébe vesző, buja kalmár.
 Egy megszáradt, földbe taposva is életet ontó
 magban az én keserű igazam már.

SISTEREG A SZÜLŐFÖLD ZSIRADÉKA

Füstölögnek a szappanfőző üstök,
 sistereg a szülőföld zsiradéka:
 a lét zsírszódás bögréjében ültök!
 Füstölögnek a szappanfőző üstök . . .
 Szorongástokban a kivájt belű tők
 világol – és lapultok mint a béka.
 Füstölögnek a szappanfőző üstök,
 sistereg a szülőföld zsiradéka.

Majd visszatértek ti valamennyien,
 kik megléptetek önmagatok elől.
 Az ivóvíz íze is oly idegen!
 Majd visszatértek ti valamennyien
 a színhelyre – hol mennyei eledel
 a dadogás – mint kisztúlú bűnözők.
 Majd visszatértek ti valamennyien,
 kik megléptetek önmagatok elől . . .

Csak a nótákból kiszorult nyavalygás
 köt belétek e gyomorsavas bajban.

Igazatokkal ne foglalkozzék más,
 csak a nótákból kiszorult nyavalygás!
 Molylepkék rohamát éltető lámpás
 égeti a dalt: hímporába huppan.
 Csak a nótákból kiszorult nyavalygás
 köt belétek e gyomorsavas bajban.

Szappanvágó madzagba kapaszkodva
 található haza az elkoszolódó:
 marta épp eleget a korom karma . . .
 Szappanvágó madzagba kapaszkodva
 nyerhet igazi tartalmat a forma,
 szólhat tisztábban triolett és rondó!
 Szappanvágó madzagba kapaszkodva
 található haza az elkoszolódó.

ZÖRGÉSÉBE FAGY

A sűrű
 novemberi köd vagy:
 beléd vesznek rikoltásaim.
 Könnyével küszködik, hámlik nagy
 lobogóival
 a vitamin.
 Varangyos
 mennyországban fejtem
 jéghideg káposztafejekről
 a nedves leveleket: menten
 harsogó, fehér
 torzsákból dől
 a világ
 minden ropogása.
 Fagy pötytyözte gyűrődésekben,
 megbolygatott, csöpp gilisztákkal,
 szívós erek közt –
 úgy, mint régen –
 matat a

nélkülözés ujjja.
Kiújult, gőzölgő berkekben,
a hitetlenek háborúja!
Fényéhes hollók
hada rebben
ebben a
kertben, mely vízözön:
felszínén szarként úszkál a dal . . .
Nem tudom, mióta öltözöm
feketébe, mint
a fiatal
özvegyek,
kiknek testét sötét
meztelen csigává fényezte
a műanyag villámzár mögé
gyömöszölt orca.
Puffadt hulla
lett mára
a jövő! Körömként
növvő, pléht verő ólmos eső
lakkozza be azt, ami történt:
zörgésébe fagy
a temető,
a kócos
krizantémok zubbonyt
átütő, borostás illata,
mely a gyertyákkal csorgott, szétfolyt,
mint a tébolyba
vesző haza.